

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om lige løn til mænd og kvinder.

(Lovforslag nr. 80. Fremsat 14/11 75. Første behandling 2/12 75. Betænkning 28/1 76. Anden behandling 30/1 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Hölge (FP):

Fremskridtspartiet finder emnet: lige løn for mænd og kvinder, ganske uegnet til lovgivning og mener at forstå, at vi ikke står helt alene med dette synspunkt. Til gengæld vil vi formodentlig være de eneste, der vil have mod og mandshjerte — eller kvindehjerter, om man vil — til at fastholde dette klare standpunkt ved afstemningen. Vi har overflødig lovgivning til overflod i dette land, og det er et af mit partis erklærede mål at få ryddet op i denne syndflod.

Ved folkeafstemningen i oktober 1972 gik vi ind i De europæiske Fællesskaber på Romtraktatens betingelser, og således måtte vi også tage artikel 119 med i købet. Det er den artikel, der påbyder hver medlemsstat at gennemføre princippet om lige løn. Om end fremskridtsfolk aldrig ville have stemt for en artikel 119, fordi kønnenes indbyrdes forhold som så meget andet bedst klares uden offentlig indblanding, så kunne vi dog have levet med dens forholdsvis åbne formulering, så meget mere som Danmark allerede ved sin indtræden i EF gennem overenskomstene i realiteten havde gennemført lige løn.

Desværre forstærkes artikel 119 i det langt mere vidtgående rådsdirektiv af 10. februar 1975, og selv om vi på det tidspunkt kun var repræsenteret ved forretningsministeriet Hartling, er det vor opfattelse, at det danske rådsmedlem burde have nedlagt veto mod vedtagelsen i Rådet. Skaden er imidlertid sket, og vi må derfor tage direktivet til efterretning. I erkendelse heraf ville fremskridtspartiet have stemt for en sådan efterretningssag, men da arbejdsministeren er gået længere, end direktivet påbyder, kan vi nu ikke komme til noget andet resultat, end at vi må stemme imod.

I fremskridtspartiet er vi uforandret af den opfattelse, at arbejdsmarkedets forhold

bedst klares af de implicerede parter, og at vi har restriktioner nok.

Tilsyneladende er dette forslag udtryk for noget meget sympatisk, noget, der lyder menneskeretligt helt rigtigt. Men reelt er det noget pjat. Denne lov kan i virkeligheden ikke kontrolleres, de faglige organisationer er ikke inreresseret i den, og loven er et indgreb i den frie forhandlingsret. Direktivets påbud kunne have været gennemført ved en simpel konstatering af, at princippet nyder fremme, og at tvistigheder afgøres af domstolene.

Fremskridtspartiet har gentagne gange både i ord og gerning fremhævet, at ingen bør diskrimineres, heller ikke kvinder. Vi har bl. a. fremsat forslag om ophævelse af sambeskatning, fuld folkepension også til gifte kvinder, bedre vilkår for medhjælpende hustruer. Disse forslag ville alle medføre reelle forbedringer for kvinder, hvorimod dette forslag ikke vil få nogen betydning overhovedet.

De medlemmer, der stemmer for forslaget, må derfor formodes at gøre dette udelukkende af taktiske grunde. Fremskridtspartiet tør tage den sagligt rigtige stilling, også selv om pressen bagefter vil påstå, at vi ikke ønsker lige løn.

Arbejdsministeren (*Erling Dinesen*):

Må jeg først sige til hr. Hölge, at loven er ikke et indgreb i den frie forhandlingsret. For alle overenskomstdækkede områder sker der ingen ændringer overhovedet.

Jeg har godt nok lagt mærke til, at fremskridtspartiet i betænkningen har skrevet: „Kønnenes indbyrdes forhold klares bedst uden offentlig indblanding. Derfor nedkules EF's kvindehalløj.“

Det er den argumentation, man anvender.

Må jeg føje til, at jeg synes personlig, det er meget vigtigt, at det nu også fastslås ved lov, at lige løn til kvinder og mænd skal og kan gennemføres, også uden for det overenskomstdækkede område, og jeg mener, at denne lov er et afgørende skridt frem mod ligestilling mellem kvinder og mænd på arbejdsmarkedet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget
vedtoges med 118 stemmer mod 23.

Formanden:

☛ Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om prisdæmpning.

(Lovforslag nr. 152. Fremsat 20/1 76. Første behandling 22/1 76. Betænkning 28/1 76. Anden behandling 30/1 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Jørgen Jensen (DKP):

Danmarks kommunistiske parti ønsker endnu en gang at præcisere, at dette forslag er et skævt forslag, som det er forkert at gennemføre. Uanset hvad man har sagt under behandlingen af dette forslag, så er det et indgreb i overenskomsterne, de overenskomster, som dette folketing påtvang arbejderne i marts måned. I de udtalelser, der er faldet her i salen under forslagens behandling, er der en tendens til at gøre det til noget permanent, at man afslutter en overenskomst, og bagefter giver man så tilskud til den ene part, nemlig arbejdsgiverne. Det er sket både i spørgsmålet om dyrtidsreguleringen og i spørgsmålet om lærlingenes forhold. Ved at give et tilskud til mestrene gennem betaling af de tekniske skolegebyrer gav man også her den ene part noget uden at stille den anden part bedre.

Vi vil ikke fremsætte et dagsordensforslag, som den nuværende økonomiminister, hr. Per Hækkerup, gjorde under en tidligere behandling af et lignende forslag den 15. maj 1970, hvor en tidligere regering søgte at løse de økonomiske problemer ved at gribe ind i dyrtidsreguleringen, men det kunne måske være meget rart at erindre om, hvad man sagde dengang. Hvis jeg må have lov til at citere dagsordensforslaget (folketingets forhandlinger 1969-70, sp. 5840):

„Idet folketinget tager afstand fra regeringens økonomiske forslag, der er socialt urimelige, administrativt belastende og prisfordyrende, samt afviser truslen om tvang mod arbejdsmarkedet,

udtaler tinget mistillid til regeringens økonomiske politik.“

Vi vil ikke stille et sådant dagsordensforslag, men vi ønsker at understrege, at dette forslag også er socialt urimeligt, også er administrativt belastende.

Under udvalgsbehandlingen har der været peget på dem, som ikke ville få ydelsen udbetalt, men som også fortsat er belastet af en dyrtidsregulering, nemlig de mindre virksomheder. Men jeg vil først og fremmest pege på, at forslaget jo ikke giver garanti for, at det tilskud, som arbejdsgiverne får her, bliver brugt til prisdæmpning.

Der er heller ingen garanti for, at arbejdsgivere, der får dette tilskud, betaler dyrtidstillæg. Jeg kunne nævne en lang række virksomheder, som ikke betaler dyrtidsregulering, som ikke har overenskomst om det, men som alligevel vil have mulighed for at få dette tilskud. Dette sammenholdt med de regnskaber, vi har fået offentliggjort her i slutningen af 1975 og i begyndelsen af 1976, som understreger, at forslaget ikke er nødvendigt for at holde priserne nede, gør, at vi vil stemme imod dette forslag.

Wilhelm (VS):

VS har sagt, at vi betragter dette tilskud som et direkte arbejdsgivertilskud, og at det ikke på nogen måde er sandsynliggjort, at tilskuddet vil dæmpe priserne endside stimulere beskæftigelsen, samt at erfaringerne med tilsvarende milliardtilskud til kapitalen i foråret 1974 er de dårligst tænkelige, og at udviklingen siden har vist, at priserne er steget trods tvangsindgreb og lønstop.

Det var i kort begreb, hvad vi har fremført af argumenter imod dette forslag. Det står i betænkningen, og jeg skal ikke gentage hele den argumentation, men tager blot ordet for at nævne, at siden anden behandling er det kommet frem i dagspressen, at den undersøgelse, der er i gang på Handelshøjskolen under professor Bjarke Fog vedrørende 1974-tilskuddet, ganske vist ikke er endeligt afsluttet, men at lederen af undersøgelsen alligevel har kunnet kommentere de foreløbige resultater og har sagt, hvis jeg må citere:

„Selv om jeg ikke er færdig med undersøgelsen, der foreløbig omfatter knap 25 såvel store som små virksomheder, er tendensen klar.“